

Šu 1304 obč. zák., nýbrž že jest rozhodujícím předpis Šu 1308 obč. zák. S hlediska tohoto předpisu nelze ovšem pochybovati, a také odvolací soud svým odůvodněním se zřetelem na tento předpis nepochybuje, že dovolatelovo dětsky školácké pokřikování, byť i žalovaného sesměšňovalo, nemůže býti považováno za spoluvinu na těžkém ublížení tělesném, jaké mu způsobil žalovaný. Z toho odvolací soud právem usoudil, že v tomto případě nelze použití výjimečného předpisu Šu 1308 obč. zák., podle kterého se dovolatel může na žalovaném domáhati náhrady škody, poněvadž ku škodlivé události nezavdal příčiny. Ostatně tento nárok na náhradu škody byl by obmezen předpisem Šu 1309 obč. zák., po této stránce však nebylo ani tvrzeno, ani dokázáno, že by dovolatel mohl dosíci náhrady škody od oněch osob, jimž by vzešlá škoda mohla býti kladena na vrub, protože nepřihlížely »k osobám takovým pod opatrování jim svěřeným«. Nastal tedy případ Šu 1310 obč. zák. V tomto případě je nedospělec povinen, nahraditi podle okolností buď celou škodu, nebo slušný díl škody, je-li tu některý v tomto předpisu uvedený předpoklad. Odvolací soud, přezkoumaj výsledky průvodní a veškerého jednání, dospěl ku poznání, že, byť i nešlo o provinilý podnět poškozeného, rázu a rozsahu v Šu 1308 obč. zák. uvedeného — čemuž ostatně již v dovolacím řízení není odporováno — přece jenom jde o něco, co odvolací soud nazývá dovolatelovým spoluzaviněním, což však ve skutečnosti jeví se dovolacímu soudu jako lehkovážné chování poškozeného vůči duševně méně nadanému, prchlivému a popudlivému spolužáku. Dovolací soud sice neuznal, že by si byl dovolatel býval vědom nebezpečnosti svého dráždivého chování, přece však sdílí právní názor odvolacího soudu, že jest na tuto okolnost s hlediska Šu 1310 obč. zák. vzíti slušný zřetel, a proto schvaluje napadený právní názor druhé stolice, že je slušno a přiměřeno, aby žalovaný nesl škodu pouze jednou polovicí. Poněvadž obě strany dosáhly v této rozepři práva chudých, poněvadž dovolatelovo tvrzení, že jest žalovaný synem majetného živnostníka, je novotou v dovolacím řízení podle Šu 504 c. ř. s. nepřijatou, nemohl přicházeti podle Šu 1310 obč. zák. v úvahu ohled na majetnost škůdce a poškozeného v dovolatelově smyslu.

Čís. 5293.

V tom, že se strany za sporu dohodly, by palmární účet advokátův byl předán advokátní komoře k upravení, a prohlásily, že se podrobují rozhodnutí advokátní komory, nelze spatřovati smlouvu o rozsudím, nýbrž dohodu o ustanovení odhadce (rozhodčího).

(Rozh. ze dne 22. září 1925, Rv I 1094 25.)

Žalující firma jakožto postupnice Dra Eugena S-a domáhala se na žalované zaplacení palmárního účtu 78.196 Kč 56 h. Žalovaná namítla nepřiměřenost palmáru, načež se obě strany dohodly, by účet byl předložen k upravení advokátní komoře, jejímuž rozhodnutí se podrobí. Advokátní komora upravila účet na 51.840 Kč 30 h, jež pak procesní soud první stolice žalované přisoudil. Odvolací soud ne-

vyhověl odvolání žalované. D ů v o d y: Odvolatelka, provádějíc odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, napadá závěr prvního soudu, spatřující v dohodě stran ze dne 24. května 1924, by palmární účet Dra Evžena S-a byl odevzdán advokátní komoře v Praze k úpravě, a v prohlášení, že se podrobují rozhodnutí advokátní komory, smlouvu ve smyslu §u 1391 obč. zák. a § 577 c. ř. s., a snaží se dovoditi, že se v tomto případě nejedná o výrok soudu rozhodčího, nýbrž o posudek znalecký, který je podroben prozkoumání soudu. Na právní povahu dohody ze dne 24. května 1924 lze usuzovati pouze z jejího obsahu, který je nesporný a zjištěn protokolem ze dne 24. května 1924. Podle tohoto protokolu nebylo mezi stranami sporu o to, že Dr. Evžen S. vykonal práce, v jeho palmárním účtu uvedené, sporna byla pouze výše odměn, účtovaných za vykonané práce. Leč o přiměřenosti těchto odměn nenavrhovala ani ta ani ona strana dukazu znaleckého jmenovitě důkazu posudkem advokátní komory, nýbrž dohodly se obě na tom, by účet Dra Evžena S-a se všemi příslušnými spisy předán byl advokátní komoře k upravení prohlášující, že se rozhodnutí advokátní komory podrobují. Důsledkem toho neměl první soud příčiny, by vydával průvodní usnesení a učinil opatření, které vyhovovalo souhlasnému návrhu obou stran, zaslav palmární účet se spisy advokátní komoře k upravení útrat. Již z toho je zřejmo, že usnesení výboru advokátní komory, jímž upravila účet odměn a výloh na 51.840 Kč 30 h, nebylo provedením průvodního usnesení a nebylo posudkem znaleckým. Kdyby nebylo bývalo oné dohody stran, bylo by náleželo prvnímu soudu, by palmární účet upravil sám, vyslechna po případě o přiměřenosti jednotlivých položek odměn znalce. Právní význam dohody záleží v tom, že strany souhlasnou vůlí první soud této povinnosti zbavily a přenesly úkol úpravy účtu na advokátní komoru, která podle svých odborných znalostí a zkušeností je s to, by ukolu tomu řádně dostála. Svým prohlášením, že se rozhodnutí advokátní komory podrobují, daly strany zřejmě na jevo, že považují toto rozhodnutí za konečné soudnímu přezkumu nepodléhající vyřešení otázky přiměřenosti honoráře, které má soud položit ve věci hlavní za základ svého rozsudku, a že se již napřed vzdávají veškerých námitek proti němu. Právě proto, že strany se nedohodly na tom, by advokátní komora celý spor rozřešila, pověřivše ji pouze úkolem úpravy výše účtovaných odměn a útrat, nejde o smlouvu o rozsudím dle §u 1391 obč. zák. a § 577 c. ř. s., nýbrž o dohodu o odhadci (arbitratoru) či rozhodčím podobnou té, kterou má zákon na zřeteli v §§ 835, 841, 842 obč. zák. Dohoda tohoto druhu má další oporu také v §§ 1056, 1057 a 1092 obč. zák. a nelze proto o ní duvodně tvrditi, že se přičila zákonným předpisům rázu donucujícího. Mají-li, jako v tomto případě, obě strany právo, volně předmětem nakládati, a poskytuje-li jim zákon možnost, by požadaly výbor advokátní komory o smírné vyřízení sporu o pohledávku z palmárního účtu (§ 19 adv. řádu), nelze seznati, proč by nemohly přenéstí rozřešení sporné otázky přiměřenosti takové pohledávky na výbor advokátní komory a výroku jeho dobrovolně se podrobiti. Učiní-li úmluvu tohoto obsahu, jest pro ně závazna a nemohou od ní jednostranně ustoupiti. To platí i v souzeném případě a proto první soud položil právem usnesení výboru advokátní komory o výši palmárního účtu

za základ svému rozhodnutí a právem odmítl veškeré návrhy strany žalované, směřující k tomu, by správnost onoho usnesení byla přezkoumána, neboť návrhy tyto byly v rozporu s dohodou, podle které se strany rozhodnutí advokátní komory podrobily, a nepřipustným pokusem dohodu tuto porušiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Obě strany v tomto sporu dle protokolu o ústním jednání ze dne 4. května 1924 učinily dohodu a navrhly souhlasně: »aby účet p. Dra Evžena S-a, který je předmětem tohoto sporu, se všemi příslušnými spisy byl předán advokátní komoře v Praze k upravení, a prohlašují, že se rozhodnutí advokátní komory podrobují.« Soud první stolice spatřoval v této dohodě závaznou smlouvu po rozumu §u 1391 obč. zák. a §u 577 c. ř. s. potud, pokud obě strany tuto smlouvu souhlasně nerozvázaly nebo pořadem práva nedocílily výroku o její neplatnosti. Tohoto názoru odvolací soud nesdílel, vycházející s hlediska, že nejde o smlouvu o rozsudím podle §u 1391 obč. zák. a §u 577 c. ř. s., nýbrž o dohodu o odhadci (arbitratoru), nebo-li rozhodčím podobnou oné, kterou má na mysli zákon v §§ 835, 841, 842 obč. zák. po případě podle §§ 1056, 1057 a 1092 obč. zák. Nemůže býti pochybnosti o tom, že, kdyby byly strany dohodu ujednaly před zahájením tohoto sporu písemně, že by šlo o smlouvu o rozsudím podle §u 1391 obč. zák. a § 577 c. ř. s., jelikož by se byly strany tak podrobily v celém rozsahu rozhodnutí advokátní komory a byly by na její nález vázány, pokud by tuto dohodu (smlouvu) souhlasně nerozvázaly nebo pořadem práva nedocílily výroku o její neplatnosti. Jinak má se však věc v tomto případě, kde postupník zažaloval palmární účet Dra Evžena S-a (postupitele) a kde výslovně žalovaná přiznala skutečné provedení účtovaných prací — nepatrné části odměn požadovaných i přiměřenost, kdežto všem ostatním namítala přemrštěnost. V tomto případě právem neměl odvolací soud dohodu za smlouvu o rozsudím, jelikož zahájený spor měl býti řádným soudem rozhodnut a toliko přiměřenost odměn měla býti přezkoumána advokátní komorou a jí upravena. Nešlo o posudek znalecký podle soudního řádu, ten nebyl ani stranám nabídnut, ani soudem z moci úřední připuštěn, nýbrž šlo o úpravu odměn třetí osobou, mimo spoi stojící, a dlužno souhlasiti s odvolacím soudem, že šlo o odhadce (rozhodčího) s tím dalším závazkem, že se strany upravení palmárního účtu podrobují, že tedy nemá býti dále spor veden o přiměřenosti výše odměn. Dlužno tudíž v této dohodě spatřovati mimo to ještě dále smlouvu o narovnání, v tom tkívící, že se spokojí strany s upravenou odměnou a vzdají se jakýchkoli námitek proti ní (§ 1380 obč. zák.). Odvolací soud posoudil tudíž věc po stránce právní správně a jest proto důvod nesprávného právního posouzení neopodstatněn. Za tohoto stavu věci a dále i vzhledem k tomu, že žalovaná již ve svém přednesu uznala jak rozsah prací, tak skutečné jejich provedení, nebylo třeba se těmito otázkami zabývatí nižším soudem a prováděti nabízené důkazy, pročež nelze odvolacímu soudu vytýkati kusost řízení, záležející prý v tom, že nebyl připuštěn důkaz o

oněch okolnostech svědky Drem Aloisem S-em a Drem Janem N-em o tom, že advokátní komora zkoumala pouze přiměřenost odměn a nikoli rozsah vykonaných prací. Byl-li důkaz nabízenými svědky zbytečným, byl zbytečným i důkaz výsledkem stran o týchž okolnostech a jest tudíž i dovolací důvod podle čís. 2 Šu 503 c. ř. s. z těchto důvodů uplatňovaný neopodstatněn.

Čís. 5294.

Vykonávání úřadu soudcovského jest na překážku jakákoliv mravní úhona, pro kterou nelze obdržeti vysvědčení bezúhonnosti, aniž by bylo třeba, by to byl nějaký čin trestný nebo kárný, kdežto zápis do listiny advokátů může býti odepřen, je-li něco na závađu dle zákona trestního, po případě dle nálezu disciplinárního.

Přiznána-li vládou mravní bezúhonnost tím, že někdo byl jmenován soudcem, nemůže mu ji oduznávatí výbor advokátní komory.

Mravní bezúhonnost a důvěryhodnost lze posuzovati vždy jen dle doby přítomné.

(Rozh. ze dne 22. září 1925, R II 250/25.)

Žádost o zápis do seznamu advokátu (kandidátu advokacie) v ý-
b o r a d v o k á t n í k o m o r y odepřel dle Šu 15 disc. statutu pro ad-
vokáty a kandidáty advokacie pro nedostatek důvěryhodnosti.

Nejvyšší soud vyhověl žádosti o odpomoc, zrušil napadené usnesení komorního výboru a nařídil mu, by znovu vyřídil žádost o zápis do seznamu advokátů (kandidátu advokacie).

D ů v o d y:

Podle sdělení presidia vrchního zemského soudu v Praze ze dne 23. dubna 1925 byl žadatel jmenován okresním soudcem usnesením vlády ze dne 8. února 1924, nastoupil službu tu dne 1. června 1924 a vykonával ji až do dne 7. července 1924, kteréhož dne z ní vystoupil, i byla resignace ta přijata výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 17. července 1924, a potvrzeno jest tímž sdělením, že za dobu svého soudcovského úřadu nebyl v disciplinárním vyšetřování. Tím byl žadatel z disciplinárního nálezu ze dne 30. dubna 1920, v napadeném usnesení komorního výboru citovaného úplně a bezpodmínečně rehabilitován a nelze mu tedy zápis z důvodu tohoto disciplinárního nálezu odpírati. Jestliť samozřejmě, že, uznán-li kdo za mravně zpusobilého k úřadu soudcovskému, nelze ho neuznati za rovněž tak zpusobilého k povolání advokátnímu, neboť úřad soudcovský jakožto úřad veřejný vyžaduje beze vsí pochyby naprosté veřejné důvěry, takže více ani pro povolání advokátní, jez v podstatě jest povoláním soukromým, ale ovšem od státu autorisovaným, vyžadovati nelze, nebo-li má-li se uziti terminologie římsko právní, jest úřad soudce magistratus, kdežto úřad advokáta jest pouhe munus publicum. To se podává i z předpisů zákonných. Podle Šu 2 soud. instr., jenž dle čl. II. nař. min. ze dne 5. května 1897, čís. 112 ř. zák. (jednacím řád) posud platí, vyžaduje se k dosazení na soudcovský